Пам’яті сіл,
вимерлих під час голоду
1933 року

1. Г р у д н е в і с у т і н к и

Лет
тіни хижака
в провалля.
Почовгана ногами
із-під землі
то тут, то там
луска холодна.
Розкидано хати,
як вибілені вітром
щелепи.
Нависають
із-під стріх
гостренні зуби
крижані.
Зловісний час.
І, скільки видно,
аж до обрію,
понакошлачувався
сірий смух.
У височеннім інії
безвихідно
блукають люди.

2. У б е з в і с т і

Глибшають
хати,
як западини,

і вирячають
на туман
великі більма
вікон.
Заносить
гостру клешню
вечірній Рак
з вологим золотим піском
на спині.
А глибоко внизу
у кожній
із осель давно минулих,
безверхих і безстінних
лежать
часові непідвладно
горілиць
і дивляться у небо
люди.
І коливається
у їхніх пучках
по пломінчику.
Метаються,
страхаючись
і безнадійно вириваючись,
тіні.

3. П і щ а н и й г о л о с

Змагання людей і землі —
могили незмінно глибшають.
Чи буде у них світати?
Чи засяє темінь земна? —
Піски білозубі довкола,
піски павутинні
і дерево це,

і гніздо з пташенятами,
троянда дівоча
і перстень, як знак вечірнього сонця, —
це все піщане.
А люди —
вони у проваллях сердець.